

XX. Magyar Kanizsai Jazz Fesztivál

Négy művészet sikerkoktéjja

Jazz zenére épített képzőművészeti, lírai és drámai élményekkel megspékelve zajlott le az elmúlt hét végén a jubiláris magyar kanizsai zenei rendezvény. Talán többet, talán tartalmasabbat várt volna mindenki a huszadik rendezvénytől, mégis azt kell mondanunk, hogy a fesztivál – alaposan megcsappan költségvetése ellenére is – maradandó élményben részesítette a jazz-barát közönséget.

Pénteken este, a Művészkávézóban, egyféle művészeti bevezetőként, a fesztivál grafikai arculatát adó **Miroslav Jovančić** szabadkai festőművész rajzait és festményeit tekinthették meg az érdeklődők, majd a színházteremben a zene vette át a főszerepet. **Bálint Zoltán** fesztiváligazgatóval a koncertek előtt beszélgettünk el.

– Nehezen állt össze a végleges program, mert az anyagiak hiánya a mi fesztiválunkra is rányomta bélyegét. Többen megkérdezték tőlem a fesztivált megelőző napokban, hogy mi volt a legnehezebb. Csak azt tudtam válaszolni, hogy az a pillanat, amikor pénz híján le kellett mondanunk egy-egy, már szinte biztosnak tűnő fellépést. Különösen nehéz volt ez akkor, amikor épp a leginkább várt zenészekről kellett lemondanunk. Azt hiszem, mindenki előtt világos, hogy a mi fesztiválunk úgymond a vájtfülűeknek való, olyan jazz-barátoknak, akik kedvelik a kortárs jazz-zenét, hiszen a fellépők szinte kivétel nélkül zeneszerzők és előadóművészek is egyben. Úgy érzem, hogy a korábbiaknál lényegesen kisebb költségvetéssel is sikerült megőriznünk a magyar kanizsai fesztivál hagyományait és sajátosságait, még úgy is, hogy új művészeti vezetők irányításával – immár második éve – némileg maga a program is változott, a minőség azonban maradt. Óriási szerencsénk, hogy éppen akkor van a fesztiválunk, amikor az amerikai nagymenők például éppen európai körúton vannak, mert azt már tényleg nem futná az eklézsia, hogy valakit az USA-ból ideutaztassunk Magyar Kanizsára. Idén sem tértünk el attól az elképzelésünktől, hogy a zene mellé más tartalmakat, kiállítás vagy színházi bemutatót is bevonjunk a műsorba. A mostani jubileumon külön büszkéek vagyunk arra, hogy hazai, innen elszármazott, kanizsai gyökerekkel rendelkező művészeket tudtunk egy tető alá hozni, hiszen a szombati színelőadást a darab szerzőjének, **Tolnai Ottó** írónak, rendezőjének és egyik szereplőjének, **Nagy József** koreográfus-rendezőnek és **Bicskei István** színművészeknek, a magyar kanizsai színházi doayenjének neve fémjelezi. Ettől úgymond „kanizsaibb” alkotást színpadra vinni már tényleg nehéz lett volna.

Minden fesztivál mögött egy év szervezőmunka rejlik, idén azonban jó sokáig tartott, míg kiderült, meddig ér a takarónk, meddig nyújtózhatunk – hallottuk **Dejan Vujaković**től, a fesztivál művészeti vezetőjétől.

– Művészeti szempontból már most meg tudnám mondani három évre előre, hogy kikben gondolkodunk, de sajnos ennyire előre nagy bátorság, vagy inkább merészség lenne lefoglalni a kiszemelt művészeket. A legtöbben így is májusig, júniusig vártak a szerződésre, aki pedig nem tudta kivárni ezt az időpontot, sajnos lemondta az esetleges szereplést. Talán ez az egyik oka annak, hogy a megszokotthoz, egyáltalán egy fesztiválhoz képest kevés koncert lesz a két nap alatt, lényeg azonban, hogy a művészi színvonalat és fesztiválunk legnagyobb sajátosságát, a hagyomány és a kortárs improvizáció művészi összefonódását ennek árán is meg tudtuk őrizni.

Pénteken este a jazz és a költészet szimbiózisát élvezhettük a színpadon az amerikai **Lewis Jordan** szaxofonos és költő előadásában, majd a magyar-szerb Trió Kontraszt lemezbemutató koncertje következett. A fesztivál művészeti vezetője elmondta, hogy a magyar kanizsai volt a várva várt, avantgárd, improvizatív és kontrasztokkal teli zenét felvonultató lemez második, Szerbiában viszont első bemutatója. Az ősbemutatót előző este Budapesten tartotta az együttes, amelynek tagjait a korábbi magyar kanizsai fesztiválokról is jól ismeri a közönség. A két koncert után a fesztiválozók az Art Café-ba vonultak, ahol a Jam Session-t, az Örömmel a magyar Tóth Viktor Tercett szolgáltatta.

A szombati program Tolnai Ottó Wilhelm-dalok című előadásával indult a Művészetek Háza nagyszínpadán. A Tolnai-darabot néhány évvel ezelőtt a szabadkai Desiré Fesztiválon mutatták be, de Magyar Kanizsán most láthatta először a közönség.

Az All Included nevű formáció este 10-kor kezdte meg virtuóz játékát a Művészetek Házának nagyszínpadán. Az együttes legismertebb tagja, **Martin Küchen** szaxofonos, a mai zenei értékrendről is beszélt.

– A zene egyre inkább leértékelődik, a jazz-zenével pedig, bár még nem tapasztaltuk, biztosan ugyanez a helyzet. Az emberek, különösen a fiatalok, már nem képesek rá, hogy az akusztikus zenére koncentrálnak. Ez számomra nagyon kétségbeesítő, mert a világunk – habár talán még mindig az – egy nagyon szép hely volt.

A free jazz és az avantgárd stílusjegyeit ötvöző, páratlan szenvedéllyel előadott szerzemények már eddig is komoly sikereket hoztak a néhány éve működő svéd–norvég ötösfogatnak.

– Számomra minden műfaj keverhető a többivel. Tehetünk bele rock-elemeket, avantgárd motívumokat, esetleg valami közérthetőbbet. A jazz harmóniáit is egy szabadabb formába lehet helyezni. Ez egy nagyon nyitott dolog – mondta **Jon Rune Strøm** nagybögős.

A XX. Magyar Kanizsai Jazz Fesztivál a Művészkávézóban a Jam Session-nal zárult, amelyben ismételten a Tóth Viktor Tercett vitte a prímet, de az örömmelésbe bekapcsolódtak az esti program fellépői is.

Bödő Sándor